

Боровъ

Да, да, да... И Струмски и той си отиде, дето се казва, за нищо. Той не билъ умрѣлъ отъ раната си, както чухме, а отъ бѣгането, дето се изпотилъ, настиналъ и го хванала пневмония.

Стаменка

Не знамъ. Рашко бѣше челъ въ вестника, но съмъ забравила.

Боровъ

Не ми се стои тука, не мога да стоя празенъ. Да бѣхъ у дома си, щѣхъ да съмъ на лозето сега. Научилъ съмъ се, всѣки день съмъ тамъ. Ей тѣй — като видя череша, клей, листа, — свѣтва ми. Добре ми е. И туй похванешъ, онуй похванешъ — работата на лозето не се свършва. А следъ като съмъ се блѣскалъ цѣлъ день и си дода, на което ухо заспя, на него се събуждамъ. А-а-а, не мога, не мога. Окото ми е все къмъ дома. . .

Стаменка

Да не мислите да си ходите?

Боровъ

На мене да остане, още утре да си замина, но Аничка ме бави. Тя все се надѣва, че ще намѣри работа. Азъ ѝ казвамъ: не можешъ намѣри работа ти, я колко свѣтъ стои безъ работа!